

עלים

עליון קבוץ סעד

בע"ה ט"ז בשבט תשפ"ד | פרשת בשלח | 26.01.2024 | גליון מ' 3329

מלחמת 'חרבות ברזל' העלוך (כבר לא רק) במלוך - גיליון 15

ה'יז ה'עז'נה / אהרלה אדמנית

יסוד הרגעיים ועמוד החבורים
לדעת לאהב את הזמנים הרגילים
לנשם את הקדשה הפשוטה
להתפלא על הזרעים הסמויים
לעבד את הקרבה המצויה
לטהר את נזקי קנן הפוח
לפשט את גלימת השפוטיות
ולצלל לתוד מי האהבה
המכסים על כל הפשעים

לכבוד שבת שירה אנחנו שמחים לפרסם שיר מאת משורר חבר סעד. יישר כוח לאהרלה.

ענת שלום

לוח שבת פרשת 'פנח' במלון נבו

שבת שירה – שבת חסידיית עם חדווה, שייקה, שאול ונאקו אף-צמי

מנחה גדולה	13: 15
הדלקת נרות	16: 48
מנחה	16: 58
קבלת שבת	
דבר תורה וערבית	
שיעורו של הרב ארי סט	18: 00
סעודת ליל שבת	20: 00-18: 00
קידוש מרכזי בחדר האוכל (משוער)	18: 40
טיש חסידי בלובי	20: 30

וביום השבת

סעודת בוקר	11: 00-7: 00
שחרית	8: 00
פרשת שבוע - שמקו אל עמי (באולם אשל - גן רימון)	11: 15
תפילת ילדים (במשחקה)	
מנחה א	13: 15
סעודה שלישית (בשרי)	15: 00-13: 30
מנחה ב	16: 30
עונג שבת נוסח סעד	16: 50
שיעורו של נעמה סט ואמירת תהילים (במשחקה)	17: 00
שיעור בהלכה	17: 40
צאת שבת, ערבית והבדלה בלובי	17: 47

במשך השבוע: 16: 50 מנחה

פרשת פנח – שבת שירה

מכל אירועי הפרשה המפעימים, דווקא שירת הים העניקה את השם לשבת מיוחדת זו. מדרש מעניין מסביר את הייחוד של שירת הים, שירת ההלל שנאמרה אחרי הצלתם של בני ישראל מצבא פרעה הדולק אחריהם: "מיום שברא הקדוש ברוך הוא את העולם ועד שעמדו ישראל על הים, לא מצינו אדם שאמר שירה לקב"ה, אלא ישראל. ברא אדם הראשון - ולא אמר שירה. הציל אברהם מכבשן האש ומן המלכים – ולא אמר שירה. וכן יצחק מן המאכלת, ולא אמר שירה. וכן יעקב מן המלאך ומן עשו ומן אנשי שכם, ולא אמר שירה. כיוון שבאו ישראל לים ונקרע להם – מיד אמרו שירה לפני הקדוש ברוך הוא, שנאמר "אז ישיר משה ובני ישראל". (שמו"ר בשלח כג). לפי המדרש הזה בני ישראל היו הראשונים שאמרו שירה לפני האל. לא אדם הראשון ואף לא שלושת האבות או ארבע האימהות שרו לבוראם כשניצלו מסכנות קשות. היו אלה בני ישראל, העבדים שיצאו לחופשי, שהגיבו כאחד לנס שנעשה להם, ו"מיד אמרו שירה". השירה הספונטנית והציבורית הזאת קראה בשם לאותה שבת, בה קוראים את פרשת בשלח ובה שירת הים.

מתוך: ד"ר מרקס, "בזמן: מסעות בלוח השנה היהודי-ישראלי" (2018), עמ' 139.

קיבוץ סעד אבל מרה על פטירתה של
רבקה ברוך ז"ל
 חברת גרעין צבר ולוחמת במילואים,
 אנו שולחים תנחומים מעומק הלב
להורים סשה ורוברט ברוך, לאחים מרגלית ואשר ברוך,
 למשפחתה המארכת בסעד - משפחת פורגס
 ולכל חברי גרעין צבר -
 מן השמיים תנוחמו

רבקה ברוך עלתה לארץ מהאג, עם גרעין להבה בקיץ 2018, והתקבלה באהבה אצל משפחת פורגס. את שירותה הצבאי עשתה באיסוף מודיעין כחיילת ואחר כך כמפקדת וקצינה. רבקה הייתה משקיענית, אהובה, מוערכת ובלתי שגרתית. בתפקידה האחרון הייתה אחראית על יחידת הבלונים באזור העוטף. בעודה בשירות מילואים חלתה ולאחר שבועיים נפטרה, לצערנו הרב. יהי זכרה ברוך.

ר'נ'ת בר"ט

ה'ה סור'ס סופ'ת לרבקה ברוך ז"ל
(קט'צ'ט מתוק ההספד)

רבקה שלנו,

נפגשנו לפני חמש שנים והפכת להיות חלק מהמשפחה שלנו. ואהבנו אותך כל כך. כבר מההתחלה הבנו שאת משהו מיוחד. בחורה מבריקה, שיודעת הכל על הכל, מנצחת בכל משחק ובכל דבר. ברוכת כישרונות, שצריך ללמוד אותה בסבלנות, שהיא כל מיני דברים במקביל:

עמוקה ומהירת מחשבה, שאפשר בקלות להיכנס איתה לשיחה פילוסופית מורכבת, אבל גם שטותניקית שנהנית מהדברים הכי קטנים וטיפשיים. שקשה למצוא תמונה אחת שהיא לא עושה בה פרצוף מצחיק או מוציאה לשון רצינית ופרפקציוניסטית, שעושה הכל במקצועיות ובהשקעה, שכמעט לא מבזבזת זמן על שינה בגלל מוסר עבודה שאין כמותו, עם הספקי שיא, אבל גם מסוגלת להתבטל ימים שלמים בפיג'מה, לישון, לאכול חטיפים נוראיים ולראות נטפליקס.

סוליסטית ובעלת מחשבה עצמאית, שלא תמיד אכפת לה מה חושבים עליה ומה מצפה ממנה החברה, אבל כזאת שבחרת שוב ושוב בחיי קבוצה משמעותיים – ב"הבונים דרור", במכינה, בגרעין ובצבא.

שונאת קיטש וקלישאות, מעקמת את הפרצוף מול סיסמאות נדושות, אבל אצלה אין דבר כזה קיטש בערכים. את מה שהיא מאמינה בו אומרת הכי נקי והכי ישר. מזכירה לנו את מה שחשוב ואולי כבר שכחנו להגיד לעצמנו ולעולם בצורה כל כך בהירה – להיות יהודיה במדינת ישראל זו זכות. להילחם על הגנת העם והמולדת זו חובה. כמה פשוט זה היה מבחינתה.

קצינה קרבית, לוחמת בסדיר ובמילואים, מובילה לוחמים ולוחמות, אבל אזרחית אקטיביסטית בעלת ערכים ליברלים הומניסטיים עמוקים שגם נאבקת עליהם. שלא רואה סתירה בין הדברים, להיפך. ושוב, כמה עבורה זה היה ברור שאפילו לא צריך להסביר.

בעלת זהות אוניברסלית טבעית, הרגישה בת בית בכל שפה ומדינה, מנצלת כל "קונקשן" לחרוש את העיר ברגל, אבל בעלת זהות יהודית עמוקה ושורשית מתוך בחירה, מתוך תחושה פנימית עמוקה. מתוך חיבור לשורשים ולמהות.

כל כך הרבה מורכבויות באישה צעירה. ורבקה ידעה להחזיק את כל החלקים האלה בעצמה במין שלמות שכזאת. כל אחד מאיתנו פגש רבקה קצת אחרת, בשבועיים האחרונים יכולנו להצליב את נקודות המבט השונות ולאסוף אותן לחוויה משותפת, כי כולנו ידענו להכיר באיכות המיוחדת הזאת שאפיינה אותה. נזכרתי בשיר של המשוררת **רבקה מרים**, שגם היא, כמו רבקה, קרויה על שם רבקה קדומה יותר. באחד המשפטים בשיר היא אומרת -

"אני בנויה מאפשרויות רבות.

בלילות ארוכים של חורף ביכולתי לשלוף חוטים שונים שכרוכים בתוכי זה בזה, לראות אותם בנפרד.

לכל אפשרות בי מיתר משלה, אף שגופי הוא אחד"

רבקה הייתה בנויה מאפשרויות רבות. וידעה לשלוף חוטים שונים, לעמוד על האיכות המיוחדת שלהם, ולהעשיר את החיים שלה בעוד היבטים. גם אם מבחוץ הם היו נראים סותרים. הלוואי שנצליח ללמוד מרבקה את סוד המורכבות. לא להיכנע לשטחיות ולחד מימדיות. כמה יופי יש בריבוי הפנים, כמה עושר יש בריבוי הקולות. בכל אחד מאיתנו, אבל גם כקהילה, כחברה. כעם. אנחנו עסוקים כל הזמן במבט המקטלג שתופס את השונות כמאיימת זו על זו, עסוקים בלחדד את הסתירות הפנימיות. מתנצחים מה עדיף על מה. אם רק נשכיל לחיות את חיינו במורכבות, להבין שאנחנו בנויים מאפשרויות רבות. החברה הישראלית זקוקה למבט חדש על המתחים שיש בה. אני חושבת שלרבקה היה הרבה מה ללמד אותנו על איך עושים את זה....

סשה, רוברט, מרגלית ואשר אהובים. אנחנו אהבים אתכם כל כך. נפגשנו לאורך השנים אבל השבועיים האחרונים חיברו בינינו באופן שכנראה לא היה יכול לקרות אחרת. גידלתם אותה כל כך טוב. אתם הסיבה שהיא גדלה להיות האישה המבריקה, העקשנית, העצמאית והנהדרת שהיא. בשבועיים האחרונים עמדנו נפעמים מול האצילות, גדלות הנפש שלכם, העוצמות והאהבה שיש ביניכם. להכיר אתכם זה להכיר עוד על רבקה, להבין אותה יותר. להבין איך היא גדלה והתעצבה לאור המורכבות המבורכת שהיא ראתה בבית. שונות שמכבדת זו את זו, שנותנת מקום. ובתוך כל הקושי והתהום, וההיטלטלות בין ייאוש לתקווה בשבועיים האלה, היה כל כך הרבה הומור. וכל כך הרבה חיים. וכל כך הרבה חמלה. אני יודעת שתחיו חיים מלאים וטובים, גם בשביל רבקה. מרגלית ואשר – יש בשניכם כל כך הרבה מרבקה. יפים ומוכשרים. אנחנו פה בשבילכם לכל דבר, והבית והלב שלנו פתוחים בשבילכם תמיד.

בשמנו, בשם קיבוץ סעד ובשם גרעין צב"ר, אנחנו מבטיחים שנדאג שהסיפור של רבקה יסופר. כי זה סיפור שראוי שישמעו אותו. היא לא תישכח. יהי זכרה ברוך.

"אכף זית מן ודב"ה"

סיפור מתאים לט"ו בשבט שהוזכר ע"י הרב אייל רוד בשיעורו לפרשת בא תשפ"ד:

בשנות ה-60 התגלו בחפירות ארכיאולוגיות במצדה גרעיני תמרים שתוארכו לתקופת המרד הגדול (לפני כמעט 2000 שנה). ד"ר שרה סלון, רופאה בכירה בהדסה העוסקת במחקר רפואה טבעית, יזמה פרוייקט להנבטת זרעים עתיקים, וכך בשנת 2005 הצליחו במכון הערבה להנביט את הזרע העתיק בעולם. העץ, שגדל מאז במכון הנמצא בקיבוץ קטורה שבערבה, מכונה "מתושלח". בהמשך הונבטו זרעים נוספים וביניהם העץ "חנה", שהוא בק מ"מתושלח" ואכן לפני 4 שנים הניב 49 תמרים עם ניחוח נוסטלגי. אז לגבי התמר (ממנו

מפיקים את ה"דבש" המקראי, הרי הוא דבש תמרים – הסילאן) עוד לא הוכיחו מאיפה הוא, אבל די ברור שארץ ישראל היא גם ארצו של התמר.

הסיפור דומה לסיפור של עם ישראל שיצא לגלות, שבה היה במעין שינה עמוקה, וכנגד כל הסיכויים חזר. הסיפור מבטא את הקשר הראשוני של העם לארצו ללא צביעות והיסטוריה משוכתבת.

"לא יבנו וְאַחַר יֵשֵׁב, לֹא יִטְעוּ וְאַחַר יֵאָכֵל: כִּי-כִימִי הָעֵץ יָמִי עָמִי, וּמַעֲשֵׂה יְדֵיהֶם יָבִלוּ בְּחִירְיָי." (ישעיהו סה)
היום אנו זוכים לטעום מהפירות המתוקים של הקשר העתיק הזה, קשר שהחזיר אותנו לארץ ואיפשר לנו לשגשג בארץ, בעזרת ה'.

הביאה לדפוס: מרגלית שריד. מרגלית מקשת למסור לכל החברים דרישת פלום חמה ותקווה להיפגש במהרה.

תודה רבה לוועדת התרבות שלנו על משלוח השי הטעים לכבוד ט"ו שבט לכל קצווי הארץ, בהם נמצאים חברינו.
"יש כוח גדול לנצחמה רוטנברג ולהנה פורסם על היוזמה לפרוסום הסטיקר "סעד זה הבית שלי", ולמיכל ביזיה על הציבור החמוד.

"אם ביחד, אז כל אחד..."

ראיון עם הדרי (32) וחייט (31) מור-יוסף

1. ספרו על עצמכם בכמה מילים, מה עשיתם לפני שכל החיים שלנו עברו טלטלה...

אנחנו הדרי וחייט. חיים הנדסאי בניין ומנהל עבודה בחברת "אפגד", חברה שבונה בעיקר בדרום בנייני מגורים. הדרי עו"ס במחלקה לנוער וצעירים ברווחה באשקלון. הורים ללביא (5) בגן דקל, נגה (3) בגן רימון, וכרמי (2) בגנון גפן. עברנו לקיבוץ באוגוסט האחרון וגרים בביתו של רמי סימקין ז"ל.

2. ספרו על הרגע שבו חיים הוקפץ למילואים. איפה הייתם? מה חשבתם? ממה חששתם? מה חיזק אתכם?

חיים: זה היה במוצאי שבת. היינו בשבת שמחת תורה באשקלון אצל ההורים. בערך בארבע לפנות בוקר קיבלתי את הטלפון שציפיתי לו כל היום, ידענו שזה יקרה. הכינו אותנו במהלך השבת, דיברנו החברה מהמילואים כל היום והמפקד באמת אמר שמחכים לקריאה. היה חשש, אין ספק. היה נראה שתפסו אותנו עם המכנסיים למטה ונתנו לנו בראש... מצב לא אופטימלי להתחיל בו מלחמה.

הדרי: זה היה ממש קשה, גם לשמוע על כל האבידות של השבת ההיא, ממדי האסון והעוצמה הבהילו אותי מאד. ידעתי שחיים ילך למילואים וירצה להיות חלק ולתרום, אז היה לי ברור שאני לא יכולה להגיד שאני מפחדת או לשתף במה שאני מרגישה באמת. אבל חיזקה אותי הידיעה שכולם מתגייסים עכשיו. שזו משימה לאומית ובאמת כולם ביחד בזה. היה לי ברור שננצח.

3. ספרו על חוויה מהמילואים שבה הרגשת חלק ממשוה גדול/ רגע מרגש (כל אחד בחזית שלו)

חיים: בהתחלה הייתי בגזרת איו"ש- גנין, טול כרם, שכם. טול כרם יושבת על "העורק הראשי" של מדינת ישראל- כביש שש. כשאנחנו עובדים שם ומוצאים אמל"ח ומסכלים פעולות של מחבלים, אנחנו מונעים תכניות שהיו אמורות לקרות בשטח ישראל. המשימה שם בהחלט הרגישה משמעותית וחשובה. מבצע אחד שהיה יותר רציני הוא מבצע שהתנהל בכמה מוקדים בלילה אחד, זה היה גם בחדשות. מבצע של שבי"כ ולהב 433, שעסק באיסוף כספי טרור. ביצענו במקביל, כמה כוחות של צה"ל, 10 מעצרים ולקחנו שלל של עשרות מיליוני שקלים שהיו צריכים להגיע לטרור. זו הייתה חוויה חזקה ממש להיות חלק מזה.

הדרי- מהצד שלי, כל יום פה הוא חוויה... הרגע הכי מרגש שהיה לי פה זה החזרה הראשונה של חיים לפה למלון (בפעמים הבאות כבר זרקתי עליו את הילדים ודי ☺). התרגשנו כל כך, הילדים לא עזבו אותו. בנוסף, כשמערכת הגיל הרך נפתחה כאן, לקחתי על עצמי את ארגון הכנת הכריכים לארוחות הבוקר בגנים. זאת הייתה חוויה כיפית בשבילי. בזכות זה הכרתי המון נשים שלא הייתי מכירה אם היינו בקיבוץ. נשים מקסימות מכל הגילאים שהיה לי כיף לדבר איתן ולשמוע מחוכמת החיים שלהן. הן סיפרו לי סיפורים מהקיבוץ של פעם, והשיח היה נעים ומלמד. זה היה בשבילי עוגן שדרש ממני. מחויבות שלקחתי על עצמי בתקופה הזאת שכל אחד לקח על עצמו משהו והתגייס עבור הקהילה ובניית המענים, והרגשתי שזה המעט שאני יכולה לתת. ברגע שהרגשתי שזה כבר קשה לי מדי וגורם לי ללחץ, שחררתי את זה.

4. ספרו על רגע קושי זוגי ו/או משפחתי- מה קרה? איך התמודדתם? מה למדתם מזה?

הדרי: שאלה ממש קשה כי הרבה דברים קשים בתקופה הזאת. זה שחיים במילואים זה קצת מנתק אותו מהמשפחתיות וממה שאני חווה פה וזה אתגר גדול. למשל השבתות בחודש הראשון היו לי ממש משבר. מצאתי את עצמי מרגישה את הלבד בצורה חזקה יותר. למשל בקידוש, לא ידעתי מה לעשות. זה לא היה פשוט. לקח זמן להכיל את הדבר הזה ולהבין שככה זה עכשיו. וחיים לא היה ברגעים האלה שאוכל לשתף אותו בקושי. קשה גם החוסר במשפחתיות בעיקר במגורים במלון, כבר אי אפשר להיות משפחה כמו שאנחנו מכירים.

חיים: מעבר לקושי שבכל פעם שאני הולך וחוזר כולנו בטלטלה, אני חושב שקשה לי עם זה שאין לי תשובות. אני עכשיו חייל, אני שומע את ההתמודדויות של הדרי ואין לי תשובות. אני רחוק, אני נמצא בפעילות, לא יכול לדבר יותר מדי, וגם אין לי מה להגיד... חוץ מ"אני איתך" ו"אני מבין" ו"בסוף זה ייגמר". למדתי מזה שאנחנו באמת צריכים לדעת לגייס כוחות במצבים האלה של הלבד. צריך לצלוח את האי ודאות הזאת, ללמוד להיות גמישים.

5. ספרו על תגובות מעניינות/מצחיקות/חמודות של הילדים על המצב?

הדרי: לפני כמה זמן נגה אמרה שהיא רוצה להיות חיילת ושהיא הולכת להרוג את כל הרעים כדי שיפסיק ה"צבע האדום" ונחזור לקיבוץ. שאלתי אותה מי החיילים שהיא מכירה, והיא כמובן דיברה על אבא. זה חיובי בעיניי שהיא רואה מודל של כל כך הרבה חיילים טובים ואיכפתיים שמתגייסים לשמור עלינו. כמובן שזה עצוב שזו המציאות, אבל במילים שלה אני שומעת ציונות מחודשת. לביא שאל אותי באחד הימים שחיים היה פה "אבא ישן איתנו היום? הוא בא לכמה שעות? לכמה ימים?" הכל לא מובן מאליו. יש לו עולם מושגים חדש- הוא מדבר על חיילים, מחבלים, ערבים. משחק משחקי דמיון שהוא יורה. לא יודעים כמה זה חיובי אבל זה בלתי נמנע שהוא קולט מה קורה.

חיים: פעם אחת הגעתי ולביא היה בחדר עם חבר. באתי אליו במיוחד, חשבתי שהוא ישמח לראות אותי... נכנסתי והוא פשוט לא ספר אותי. המשיך לשחק עם חבר שלו. אז אמרתי לו שיחזור לחדר עוד רבע שעה... והוא לא בא. אבל בגדול הם ממש נותנים לי אהבה כשאני מגיע. זה מרגש לראות כמה הגעגוע חזק אצל כולנו.

6. ספרו על כמה הבדלים בין השבועיים הראשונים לימים האלה. מה השתנה? גם במילואים וגם ב"בית" כאן במלון...

חיים: בשבועיים הראשונים היה מתח ולחץ מאיך שהמלחמה נפתחה עלינו. זה השפיע בכל המישורים. ההבדל הוא שעכשיו למדנו לחיות עם אי וודאות תמידית לגבי כל דבר. למדנו להתאים את עצמנו למציאות כי אין אופציה אחרת. הייתי צריך להשתחרר, ופתאום ביטלו את זה. אבל זאת רוח התקופה ואנחנו מבינים את זה. הדרי: מבחינתי יש הבדל משמעותי כי הרגשתי שבשבועיים הראשונים הכל בכאוס ואני לא מצליחה להבין איך אני מתפקדת, הילדים בבלאגן... עכשיו יציב יותר לילדים, יש סדר יום שבנינו פה. יש איזושהי יציבות בתוך מציאות לא יציבה. אני מרגישה שבטוח כאן לילדים היום.

7. ספרו על הכוחות שגיליתם על עצמכם, מה למדתם, מה אתם לוקחים מהתקופה הזאת. מה מאחלים לעצמכם, לקהילה..

הדרי: אני למדתי שאני סופר חזקה. הרבה יותר ממה שחשבתי, ושנחנו יכולים לעבור את הכל. גם במצבים ממש קשים הצלחתי לשמור על איזושהי יציבות לילדים ומורל גבוה כדי לא לתת להם תחושה לא טובה. זה מה שמוביל אותי כל הזמן... גיליתי גם שיש לנו חוסן משפחתי. שאנחנו מצליחים לעבור את התקופה הזאת ביחד אפילו שזה הכי לא ביחד שיש, ואני מרגישה שאנחנו טובים בזה. חיים היה איתי בקושי, למרות שלא היה לו איך לעזור מרחוק, הרגשתי אותו איתי. השתדלתי לחבר אותו. למדתי שהשיתוף טוב לי גם כשאין פתרון. עצם השיח בינינו מאוד משמעותי ועוזר.

חיים: אני גיליתי את הדרי במלחמה הזאת! מחיים שבהם היא איתי בהכל, היא פשוט למדה לנהל את זה לבד. פשוט לביאה. מתמודדת עם הכל, לוגיסטית, רגשית. תופרת הכל ולוקחת על עצמה עוד משימות. ויש לה גם את הפנאי להיות סבלנית עם הילדים, לשים אליהם לב, לחוויה שהם חווים פה. גיליתי כוחות עצומים שלה (הדרי- "אתה מגזים") לא מגזים בכלל! גיליתי שיש לי אישה גיבורה ואלופה ובטוח שהרבה אנשים פה בקהילה רואים את זה.

ברמה המשפחתית התקופה הזאת חיזקה לנו את הידיעה שלא משנה איפה אנחנו נמצאים, יש לנו תא משפחתי אהוב וחזק. מאחלים לעצמנו שזה ימשיך להתפתח ולהישמר. ברמה הקהילתית, אנחנו רואים שיש הרבה דעות על המשך התקופה הזאת, ומקווים שנחזור להיות קהילה מאוחדת בבית בסעד וניפגש בשבילים. שכל המציאות המטורפת הזאת תוליד אחדות גבוהה יותר. התקופה הזאת מאוד מחברת אותנו לקיבוץ ולאנשים פה, זה מדהים. זאת הזדמנות מיוחדת להכיר את כולם. מאחלים שהחזרה לקיבוץ תהיה כמה שיותר מהר וכמובן שיהיו בשורות טובות לעם ישראל. שהחטופים יחזרו, שהפצועים יחלימו, שהחיילים יחזרו הביתה בשלום. שנצא מחוזקים!

רא"נה: רתם קוט

חייט אחריט

כשגרים בסעד נוסעים הרבה. זאת עובדה. זאת עובדה שהתרגלתי אליה וקיבלתי אותה בהבנה. נסיעות הן הזדמנות בשבילי להפליג בדמיונות, לשקוע במחשבות ולהסתכל על הנוף המשתנה. יש כל מיני ציוני דרך מסעד לעבודה שאני שמה לב אליהם במשך שנים, הם קבועים ואני אוהבת אותם. הנץ שמחכה על ענף עץ שבור אחרי כפר עזה, הגבעות הטוסקניות ליד איבים, עמק ברור רחב הידיים ליד אור הנר, המבט מעל השדות ליד נגבה ועוד.

והנה המציאות השתנתה ואני לא גרה בסעד בתקופה האחרונה. אני גרה ברחובות אצל "חגי" - הבת הבכורה שלי ומשפחתה. רחובות. לא קיבוץ, לא כרך גדול, לא מושב ולא נגב מערבי.

"רחובות, עיר המדע והתרבות". כך כתוב בוויקיפדיה. לא נפגשתי עם הרבה מדענים אבל כן פגשתי הרבה אנשים שדוגלים בתרבות הכנסת אורחים. בכל התקופה הזו אני פוגשת אנשים שגורמים לי להרגיש נעים בעירם.

אתחיל עם הספרנית בספרייה העירונית, אולגה שמה. סיפרתי לה שאני "מפונה" מסעד. היא חייכה ונאנחה בו זמנית, והסבירה כיצד אוכל בקלות רבה להוציא ספרים אפילו שאינני תושבת העיר. אמשיך עם נתי, תושב רחובות, קרוב משפחה, שהזמין אותי לשחות במועדון רחובות. כל מי שפגשתי בבריכה קיבל אותי בסבר פנים יפות והתעניין בשלומי.

הלכתי להסתפר אצל גידי, אומן השיער מקבוצת שילר שסיפר לי שהוא מכיר את האזור שלנו היטב, כי פעם היה מגיע לשם לספר את נשות המקום. פקדתי את בית הכנסת "ברמן" בשבת. ניגשו אלי הרבה אנשים ובירכו אותי ב"שבת שלום". אפילו מצאתי חוג לכתיבה בספריית "בית מיכל", ושם אני פוגשת כותבים כמוני המנסים בימים אלו ללמוד את רזי הכתיבה.

כשאני חוזרת "הביתה" בימים אלו אני כותבת את הכתובת "רבי יהודה צבי מלצר 5" בווייז. אני עוברת את השדות לידי כפר מנחם, מסתכלת על אנדרטת הצנחנים ליד המחנה הצבאי תל-נוף, נוסעת בעוקף רחובות ורואה פרדסים שניטעו לפני שנים. המחשבות נאחזות בטבע, ואני מנסה לשאוב תקווה מכל הירוק היפה הזה.

ד"רן סימון

התנצלות ותיקון טעות

בשבוע שעבר נשמט בטעות (לאחר שכבר הודפס, ונעלם איכשהו בעריכה הסופית, לאלוהי המחשב פתרונים...) שמו של סבא-רבא איציק ברזלי מברכת ה"מזל טוב" למשפחת ברזלי.

אנו מתנצלים מעומק הלב, ושולחים ברכה כפולה ומכופלת לסבא איציק, בתוספת איחולים לבריאות ולשיבה מהירה הביתה.

מזל טוב לסבא רבא איציק ברזלי
להולדת הנ"נה אריאל שקד
נכדה לרחל ולפניה, בת לנאלי ולאצידן.

ועוד התנצלות: את צילום הפטריות במוגו צילם משגיח הכשרות אריאל אפללו, ולא כפי שנכתב.

אכתה שהיצי אמאיה הרחוקה

7 באוקטובר בשעה 1:30 בלילה הדלקנו מהר את הטלוויזיה, מותשים והמומים, ולא מאמינים למה שאנחנו רואים.

טלפון לחיים אחי לשאול: האם זה נכון? חיים סיפר מה שהוא יודע ואמר: תתקשר להורים, אבל אצלם שמחת תורה, הם וודאי לא ירימו את הטלפון.

אכן אבא הרים את הטלפון ואמר שדובי אמר להיזהר.

למחרת אבא התקשר ואמר שמפנים את הקיבוץ. רק אז נפל האסימון איזה מזל היה להורים בקיבוץ, וכמובן לקיבוץ עצמו. ומאז אנחנו מחוברים לחדשות כמו עירוני לווריד. אמנם אנחנו רחוקים אבל קרובים רגשית ותודעתית.

שבעה אחיינים, אח וגיס, מגויסים לצה"ל. מיד ארגנו כסף לקניית ציוד ואמצעים חיוניים לצבא, ליחידות שלהם וגם לעזרה למשפחות.

איתמר בר-חי. בנת fe פנינה ושייח ואח fe אריאלה כהן.

(המכתב מתפרסם בעלון לבקשת המשפחה, לכבוד בואו של איתמר לביקור בארץ).

פרויקט בובות הטיפול fe סעד

מתוך מכתבים שנשלחו על ידי ערבה בן-עמי בתחילת המלחמה:

"למטפלות הרפואיות בעזרת הבובות בבי"ח שיבא/ספרא לילדים ובבי"ח סורוקה, שלום וברכה.

כרגע אנו -הסבתות מסעד - לא יכולות להמשיך בייצור הבובות האהובות כל כך עלינו.

אנו מפונות למלון בים המלח. מחכות לימים טובים יותר..."

לילדים העובדים עם הבובות, רוצה אני לשלוח כמה מלים:

"בובות חמודות

בובות מושקעות.

מקוה אני שהן לכם עוזרות -

הכינו להן עיניים שמחות.

פה צוחק - לא בוכה....

הראו את הבובה לרופא,

הוא בוודאי יהיה מרוצה.

כשתסיים המלחמה

נמשיך לייצר בשמחה

נאחל לכם רפואה שלמה...."

זכור לכולנו **פרויקט הבובות** המרגש שהחל לפני מספר שנים לבקשת העובדת הסוציאלית נחמה יואל, בת סעד (בתם של רותי וחנן פינקלשטיין זיכרונם לברכה). דבורה הרצל הרימה את הפרויקט וגייסה שותפות להכנת בובות-בד אשר נתפרו והולבשו ע"י מיטב התופרות שלנו ונשלחו למחלקות הילדים.

לפני מספר שבועות החליטו לחדש את העשייה כאן במלון נבו. חומרי היצירה הובאו מסעד והמלון נתן מקום לאחסון. היוצרות מכינות את הבובות (אפשר לפגוש אותן מדי שבוע בלובי). את הבגדים מכינות בתפירת מכונה רותי שלוין (מירוחם!) ושרה סימון.

חסרה מאד תרומתה של רבקה ידידיה בתפירת הבובות. רבקה שוהה מתחילת המלחמה בקבוצת יבנה. חסרה מאד בקבוצה גם צ'פי רויך, מאז עברה ממלון נבו לבית שיקום בגדרה. דרישת שלום חמה לרבקה ולצ'פי!

בזכות המאמץ המשותף, כבר בשבוע שעבר יצא משלוח ראשון – 20 בובות לבית החולים סורוקה.
המכתב הבא הגיע משם:

נשות סעד היקרות והכל כך אהובות!
הימים לא פשוטים. אתן אינכן בביתכן והמציאות מסביבנו בלתי נתפסת.
אך אתן, כמו איתני הטבע, מצליחות להיאסף ולהמשיך ליצור לנו בובות טיפוליות באופן מעורר השראה.
העשייה שלכן יוצרת עוד ועוד אדוות של חיים, של ריפוי טוב לעולם.
תודה מקרב לב,
המרכז החינוכי סורוקה.
יישר כוח על השליחות וההתמדה!

Galaxy A22

צרכה והביאה לדפוס: שרה פולק

ברכת הדרכ שלוחה מכולנו
להדס אייל
שהתאיסה הסמוצ לחיל האוויר
ברכותינו ילוו אותך לשירות משמעותי
בימים אלו, ובימים של שלום ושלווה.

השיר שלי - לכבוד שבת שירה

לכבוד שבת שירה ערכנו משאל וואטסאפ:

מהו השיר העברי שמילותיו מדברות אל ליבנו יותר מכל בימים אלו?

דומה ששירי הזמר, עם המוזיקה המיוחדת שלהם, ועם מילותיהם המקבלות בכל פעם משמעות חדשה ורעננה-פורטים על מיתרי הלב ומעוררים מחשבות ותחושות אשר לעיתים קשה לנו להגדירם, ופעמים אפילו מנביטים בנו תקווה וכוחות להמשך הדרך.

תודה למי שמצאו את הזמן והכוח להשיב, למרות העומס האדיר בו נתונים כולנו, והנה לפניכם התשובות:

יאיר שלמה -

בימים אלה שומע הרבה את השיר של חנן בן ארי "עטלף עיוור". אני מתחבר למילים:

"אני עטלף עיוור / צועק את חיי בחושך / אני ישן וליבי ער / אני נרקומן של אושר"...

למרות התקופה הקשה והשחורה שאנחנו עוברים, אנחנו עדיין מאושרים במה שיש לנו, ומחכים לימים טובים יותר.

רם אדור -

השיר שלי כעת הוא "ארץ מלח" של אלון אולארצ'יק.

"ואולי לא מאוחר, להציל את הדבר / שעליו אמרו מזמן: בשבילו אנחנו כאן/יהודים מכל מקום והדגל האדום /

והארץ הקטנה, האדם והשכינה./ ארץ מלח, מכונס ומחכה לך/ לא אבד עליך כלח, אבל איפה את היום?..."

השבוע ביצעה חבורת "זהו זה" את השיר, ביחד עם אלון אולארצ'יק, מאז המילים הולכות איתי. אני ממש מקווה שעדיין לא מאוחר, ובמיוחד -

"מסתכל ימין ושמאל וקורא בקול גדול / בוא נתחיל מהתחלה, והפעם בחמלה".

באה גל - בוחרת בשיר "יהיה טוב" של יונתן גפן ודיויד ברוזה. כל מילה נוספת מיותרת.

הדרי מור-יוסף -

שיר שהולך איתי כל התקופה האחרונה ומחזק אותי מאוד הוא "להאמין" של עידן רייכל יחד עם דולי ופן.

"כל מה שהיה פה ישתנה ממחר/ אם ננסה/ רק להאמין בלי לדעת/להרגיש בלי לגעת.."

מילותיו מתחברות לי עם התקופה האחרונה שהייתה עמוסה ברגשות, וחיידה לי את הפרופורציות בחיים.. היא גם שהביאה אותי "להאמין גם בלי לדעת", אם זה בעצמי ואם זה במי שמסובב כאן את הכל מלמעלה.

אלי סימון -

השיר שמתנגן בי מאז השבת ההיא, שבת שמחת תורה, כשבאה עלינו הצרה הגדולה ומנעה מאיתנו לחגוג, הוא שירו

של יהורם גאון: "לא מנצחים אותי" (מילים ולחן של נעמי שמר). ומתוך השיר:

"ולעצמי אני אומר: לא, לא, לא מנצחים אותי! לא מנצחים אותי כל כך מהר!"

די ברור מדוע דווקא שיר זה מכה בראשי. הרי האסון שהתרגש עלינו גרם להלם עמוק, והשיר הזה ממש נותן תשובת נגד ועידוד.

מוריה אריאל -

לפני כחודש, בשעה 23:00 בלילה, נסענו, יאיר ואני, לבית החולים הדסה עין כרם כדי להביא לעולם את בנו המתוק נטע.

השעות נקפו, הצירים התגברו והצטופפו, ובשלב מסוים נכנסנו לחדר לידה והשמענו שירים מרשימה שהכנתי מבעוד מועד.

לפתע החל להתנגן השיר של מאיר אריאל:

"מודה אני / לפניך ולך / על כל החסד והאמת / והטובה והרעה והטובה / שעשית עמדי / ועם ביתי".

הקשבתי למילים ופרצתי בבכי.

הקב"ה מברך אותנו בחסד עצום של הוספת חיים לעולם, ורק מספר שבועות קודם לכן, הקב"ה הציל אותנו מטבח נורא ואיום.

והטובה והרעה והטובה...

מאז השיר הזה מלווה אותי, יחד עם תחושת הודיה גדולה, אך לתחושה זו נלווה גם כאב עמוק על כל אלו שלא זכו לחסד הזה.

בשעה 3:00 לפנות בוקר נולד נטע, תינוק טהור ויפהפה.

זו שעה חשוכה, בדומה לימים החשוכים שעוברים עלינו.

אך אני מזכירה לעצמי שבסופו של דבר השחר מפציע ומביא עמו אור וגאולה גדולה.

"תמיד הכי חשוב לפני עלות השחר",

אבל זה כבר שיר אחר...

תודה חמה למי שהסכימו לשתף אותנו בסיפור שמאחורי השיר האהוב עליהם בימים אלו.

ובע"ה "עוד נדע ימים יפים מאלה".

צרכה: חלית

הכלניות שבו לצופף

הכלניות פרחו להם בעוטף
ועטפו הילדים השבים בשמחה
הם הישירו מבט מעט זועף
קפאו במקומם, כופפו הקומה.

נפרשות להם בכל גומה
והסתירו החומה
רק קול דממה הטיל אימה
אגלי הטל הזילו דמעה.

פרחו וטבלו באדום השממה
שמעו וראו גודל המהומה
גם הפנימו את קול האומה.

הכלניות עוד ישובו
הם אור בנשמה
יחדיו נזקוף הראש
נחזה בהם מתוך הכאב
אנחנו כאן, ילדי העוטף.

מעון דניאלי - אבא של איתמר דניאלי

שימו לב! הודעה חשובה!
 בשבועיים הבאים יערוך את העלון ברקאי אפרתי.
 העורכת יוצאת להפגה לצורך מילוי מצברים...
 חומרים לעלון בבקשה לשלוח למייל של ברקאי-
Barkay55@gmail.com
 העלון ייצא במתכונת מצומצמת.
 בתודה על ההבנה והסבלנות.

מכל בילה

אוכרחים להאזין לזמן

קהילת סעד היקרה!
 מוזמנים מכל רחבי הארץ לערב שירת המונים
 שבו ניצור יחד מנגינה שאי אפשר להפסיק,
 מנגינה שבה כל קול חשוב.

יום חמישי	כ"ט בשבט, 08.02.2024
בשעה 16:00	מלון נבו - ים המלח

הרשמה למגיעים מבחץ בקישור המצורף

רצף לאחר פרסום תוצאות הבחירות על מתווה החזרה לסדר

קהילת סעד יקרה,

שמי דבורה מיטלמן ואני מלווה את סעד בשבועות האחרונים בהיבט הקהילתי.

חלקכם מכירים אותי, חלקכם עוד יכיר.

רואה לעצמי הזדמנות לכתוב לכם כמה מילים.

אנחנו עומדים רגע אחרי סגירת הצבעה על מתווה החזרה לסעד ופרסום התוצאות.

המתווה גובש מתוך מאמץ לתת מענה רחב ככל הניתן לערכים ולצרכים המגוונים בקהילה, ובכל זאת, ישנם כאלה שנותרו מחוצה לו. נדרשתם להצביע באופן שבו אתם יודעים שמה שטוב עבורכם, עלול להיות פוגע עבור אחרים.

עמדתם בפני הצבעה לא פשוטה הדורשת כנות פנימית וכוחות נפש.

הצבעה ותוצאותיה הן תחנות בדרך של התמודדויות בעלות משמעות ומשקל רגשי. אתם נתונים בתוך תקופה כמעט בלתי אפשרית. נדרשים לגייס כוחות כשלפעמים התחושה היא של 'יש מאין', ולמשוך את המאמץ הנפשי המתמשך. עוד יום, עוד החלטה, עוד שינוי בנתונים, עוד הבנה חדשה, עוד מפגש מטלטל, עוד סיטואציה מאתגרת, עוד היבט שלא נלקח בחשבון קודם.

תחנה ועוד תחנה.

מה שיכול לתת כוח לדרך הארוכה היא היכולת לשאת תקווה. להחזיק ודאות שאנחנו נמצאים בתקופה אשר יהיה לה סוף, יום יבוא ונהיה אחרי. הידיעה שלכל קושי יש מחר, ובמחר יהיו כוחות חדשים להתמודד עם ההשלכות וליצור מחדש.

פסיכולוג בשם סניידר, מאסכולת הפסיכולוגיה החיובית, חקר את מושג התקווה ופיתח את 'תיאוריית התקווה'. לדבריו, בשונה מאופטימיות שהיא נטייה לחשוב מחשבות חיוביות ולהאמין בטוב, התקווה היא עמדה אקטיבית ממוקדת מטרה. היא היכולת להגדיר מטרות ולדמיין אפשרויות ליישום שלהם, תוך לקיחה בחשבון של האתגרים. היא יצירת 'מפת דרכים' של ממש. סניידר מתאר שלושה מאפיינים של אנשים 'בעלי תקווה': יש להם הסתכלות ממוקדת מטרות, יכולת לזהות דרכים למימוש המטרות ואמונה ביכולת להשיג אותן.

הצגת המתווה הביאה לשיח כן שלכם. שיח שהתנהל מתוך כבוד הדדי ומתוך רצון עז להחזיק מענה שייטיב עם כמה שיותר חברים. יחד עם הכאב וההתשה פגשתי אתכם מסוגלים לגמישות מחשבתית, רגישות, הקשבה ועין טובה. אלה כוחות שמשמשים אתכם להתמודדות עם האתגרים, איכויות שישרתו אתכם גם באתגרים שכנראה עוד יבואו. אלה הן גם היכולות בהן משתמשים 'בעלי תקווה'. את התקווה צריך לבחור, על הגשמתה צריך לעבוד. התחנות המאתגרות בדרך מורידות לנו לעיתים את המבט אל האבנים והמהמורות ואל קצות הנעליים, אבל אפשר להחליט להרים ראש, להזכיר לעצמנו להביט לצדדים, להיאחז בתקווה ולראות את היפה שבצידי השבילים המרכיבים את 'מפת הדרכים' של קהילת סעד.

שבת שלום.

דבורה מיטלמן

צו"ס קהילתית, צמיתת מהו"ת ישראל

מלווה קהילתית לסעד

מטעם המועצה והחטיבה לכהונות.

משלחה של אנחת בקהילה

1190 / 9 א

קהילה יקרה,

היום נחגוג את ט"ו בשבט המסמן את תחילת הצמיחה, את הבלבוב ואת התקווה. כבר קרוב לארבעה חודשים שאנחנו בתוך המלחמה, בתוך תקופה שהיא קשה מנשוא. נפרדנו מכמה מוותיקינו בתקופה זו, התאבלנו גם על ארבעה צעירים שנפלו במערכה הקשה, בני המשק ובנות גרעין צבר. להבדיל, ילדים רכים נולדו והצטרפו לקהילתנו ומעגל החיים, החזק יותר מהכל, ממשיך לנוע.

בשבועות האחרונים אנחנו עסוקים בשיח החזרה הביתה, לסעד. המחלוקות בינינו הן גדולות, מתפיסה אידיאולוגית ועד צרכים שונים של החברות והחברים והכל נקשר וקשור אחד בשני. אתמול עמדתם בפני הכרעה משמעותית הדורשת מכם להתכנס לקבלת החלטות, דבר שבתקופה מורכבת זו מאוד לא פשוט ודורש מכם כוחות נפש פנימיים. למעלה מ-240 חברות וחברים השתתפו באסיפה השבוע, אסיפה בה הוצג מתווה החזרה לסעד, ואתם עמדתם והצגתם את עמדותיכם השונות בצורה מכובדת ומעוררת השראה. בכל פעם מחדש אני נפעמת מיכולות השיח שלכם ומההכלה הרחבה של המגוון והשונות בקהילה.

תוצאות ההצבעה מסמנות את תחילת הדרך הביתה. ישנם תנאים מחייבים במתווה, על מנת שנוכל לממש אותו, ואנו נערכים כעת על מנת להכין את הבית, את הקיבוץ, לחזרה שלכם ובו בזמן ממשיכים לפעול בכל המוקדים למענה למגוון הצרכים של הקהילה המפוזרת בכל רחבי הארץ.

תקופת המלחמה תסתיים בשלב מסוים ומתוך ההריסות והשבר עלינו לראות ניצנים של תקווה. כפי שהטבע מוצא תמיד דרך להתחדש, כך גם אנחנו כקהילה. עלינו לטפח ניצנים של צמיחה חיובית ובנייה מחודשת. גם אנחנו, בדיוק כמו העץ, נצליח לפרוח מחדש לאחר הסערה. יחד, באחדות, תמיכה הדדית והכרה בשונות, נשקם את הלבבות, נחזק את החוסן ונמשיך לשאוף אל האור. התקווה גלומה ביכולת שלנו לפעול יחדיו למען עתיד טוב יותר, ובשלב זה בכל המוקדים בו נמצאת הקהילה שלנו. יחד נעשה ונצליח.

ביום שלישי הייתי בכנסת ישראל להשמיע את קולה של הקהילה, קולם של תושבי ותושבות הנגב המערבי שנעקרו מאז פרוץ המלחמה. אני מצרפת את הדברים שאמרתי בכנסת:

היום ה-109 של המלחמה הארורה שנכפתה עלינו, נפתח בבשורה הקשה על נפילתם של 21 חיילים מטובי בנינו. למעלה מ-1,400 אזרחים ואזרחיות, חיילים וחיילות ואנשי ונשות כוחות הביטחון וההצלה נרצחו ונהרגו מאז שבת שמחת תורה ה-7.10.24.

14 שבועות שתושבי הנגב המערבי עקורים מביתם. 14 שבועות שאנחנו בתוך הטראומה, עדיין בטראומה, 14 שבועות של טראומה קולקטיבית, של חוסר וודאות חריף, של אובדן אמון, של שבר וכאב עמוק.

ואנחנו רוצים לחזור הביתה. רוצים אבל מפחדים, חוששים, הצבא אומר לנו שאפשר לחזור, שבטוח כבר עכשיו, ואז אנחנו שומעים אחרת. כל אחד אומר משהו אחר. אבל איפה אתם? המדינאים? אלה שהוציאו אותנו ביום ראשון 8.10? אלה שבהחלטה אמרו לנו ללכת? אנחנו מבקשים שיבואו המדינאים, יסתכלו לנו בעיניים ויגידו לנו: תושבים ותושבות יקרים, בואו הביתה. בשלו התנאים שתחזרו הביתה. עשינו כך וכך, זו תמונת המצב ועכשיו זו העת לחזור. אנחנו צריכים שתציגו לנו את התוכנית.

ואז, כשזה יקרה, אנחנו מבקשים – תנו לנו לחזור בהדרגה, לאט, לאט.

אחרי 109 ימים מחוץ לבית, מחוץ ליישובים יש קושי גדול לקהילות לחזור, יש קושי גדול לתושבים ולתושבות, תחושת הביטחון נפגעה אנושות. אנחנו צריכים שתאפשרו לכל אחד ולכל אחת לחזור בקצב שלו.

תחושת הביטחון היא דבר אינדיבידואלי. אין לנו מושג מה מתחולל בנפשו של אדם, מה מתחולל בתוך משפחה, מה הן ההתמודדויות שאנשים מתמודדים איתן. אל תשפטו אותם, אין לכם מושג באיזה כאוס אנשים נמצאים. כשאתם רואים משפחה כזו או אחרת אל תגידו עליהם: מה רע להם במלון? למה הם לא באים? למה אין להם סבלנות? כל משפחה צריכה לבחון מה שטוב לה.

תאפשרו את זה – תנו לנו לחזור בהדרגה.

עוד יגיע הזמן שהאירוע ייחקר וילמד, שידרשו התשובות לאסון הנורא שקרה לנו. שבעה באוקטובר הוא קו פרשת המים בתולדות המדינה שלנו. אנחנו עוד לא מבינים את העוצמות, את ההשלכות, את הטראומה המתמשכת והמורכבת ואת השלכותיה אצל רבים.

אנחנו צריכים זמן כדי לקום ולשקם, כדי שנוכל לצמות, כדי שנוכל לחזור ולהפריח מחדש את הנגב המערבי. יהיו תהליכים ארוכים, קשים, כואבים ומורכבים, תהליכים עמוקים של הנפש, תהליכי ריפוי והחלמה. צריך סבלנות, צריך עצבים של ברזל, צריך שתאפשרו לנו לחזור בהדרגה.

תאפשרו לנו לשקם את היישובים, תשחררו לנו תקציבים. תנו לנו להחזיר את התושבים למקום מחבק, מכיל, עוטף, למקום טוב יותר ממה שעזבנו. מקום שמרגיע את הנפש. תנו לנו ולמועצה שלנו תקציבים לחינוך, לוותיקים שלנו, לתשתיות, לתכנון היישובים לטובת צמיחה דמוגרפית, לתרבות, לליווי הקהילה, שיקומה וצמיחתה. תדאגו לחוסן שלנו, תאפשרו לנו לצמוח!

תקראו לנו כדי שנתחיל לחזור, תבנו מולנו את האמון, תחבקו את מי שרוצה לחזור עכשיו, תעטפו את מי שרוצה לחזור מאוחר יותר, תנו לאנשים את הזמן להרים את הראש, לסיים את שנת הלימודים במקומות שהם נמצאים, אל תעקרו אותם שוב.

תדאגו למענקי התאקלמות לחוזרים, למענקי אכלוס למי שנמצא בפתרון עצמאי, להמשך שהייה במלוונות, תאפשרו חזרה הדרגתית עד הקיץ. תחבקו, תעטפו ותכילו את כולם, גם את מי שלא ירצו לחזור.

זו האחריות שלכם, זו החובה שלכם, זו חובתה של המדינה כלפינו, כלפי המתיישבים, שאת התפקיד שלהם עשו בנאמנות ובאהבה, והמדינה לא הייתה שם, היא כשלה בקיום ההסכם הבסיסי שיש בין המתיישבים למדינה, היא כשלה בתפקידה לשמור עלינו, כשלה בדאגה לביטחון שלנו.

עכשיו תדאגו להיות שם, תבנו מחדש את האמון, תאפשרו לנו את השונות, את המורכבות.

תנו לנו לחזור בהדרגתיות – ותדאגו לממן את זה!

תחזירו מיד את החטופות והחטופים הביתה.

ותדאגו לביטחון של כל מדינת ישראל. אין לנו ארץ אחרת. עם ישראל חי!

שתהיה שבת שלום וברכה,

לכפ - ערן.

